Р Е Ш Е Н И Е
№ 42261

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 74 състав,** в публично заседание на 05.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7386** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176 ГПК.

Образувано е по молба на директора на ДСП-Л. за допълване на Решение № 40642 от 20.10.2026г. по адм.д. № 7386/2026г. на АССГ.

Твърди се,че искането за присъждане на разноски е отправено своевременно,дължимо е с оглед изхода от спора,поради което и съдът следва да допълни решението си, произнасяйки се по претенцията.

Ответната страна изразява становище за несонователност на искането като твърди,че постановилият акта ответник лично е участвал в процеса и в този смисъл не/наличието на юрисконсулт няма значение

Усопредно с това присъждането на значителни юрисконсултски възнаграждения срещу гражданин атакуващ незаконосъобразен акт представлява непропорционално органичаване достъпа до правосъдие.

На тази база съдът съобрази:

С посоченото решение съдът е отхвърлил депозираната от А. А.,чрез адв.А. жалба с искане за прогласяване нищожността на Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/1143/ФП от 20.05.2025г. на директора на дирекция Социално подпомагане – Л..

В проведеното заседание по делото, ответника е представляван от юрисконсулт П. и Е. З. – началник отдел „Индивидуална оценка на хора с увреждания и социални услуги“ в ДСП Л. – и двамата надлежно упълномощени. Юрк.П. е поискал присъждане на минимално юрисконсултско възнагражение в размер между 100 и 200евро и по-конкретно – 150евро.

Ответната страна е възразила срещу възнаграждението,позовавайки се на решение на

ЕСПЧ по дело Б. срещу България твърдейки,че ЕСПЧ приема,че присъждане на юрисконсултско възнараждение на лица,които работят по трудов договор,не са адвокати и начисляване на държавна такса срещу граждани,които икат да защитят правата си срещу неправомерен държавен акт,нарушава правото на правосъдие по чл.6 Конвенцията.
На тази база съдът приема:
Действително и съобразно чл.143 ал.3 АПК ответника има право на разноки,съборазно благоприятният изход от спора. Приложимата нормативна база налага същите да бъдато определени съгласно НЗПП.В т.ч. и предвид факта,че юрисконсултите не осъществяват дейността самостоятелно и по занятие, а в полза, от името на и по силата на трудов договор, процесуално представителство.
С оглед възраженията на ответната страна следва да се посочи:
Процесното решение на ЕСПЧ не третира въпроса с присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същото е постановено в контекста на претенция за допуснато нарушение на свободата на сдружаване,в частност – в областта на вероизповеданията,респ. и правото на религия по чл.9 ЕКПЧОС.
Същевременно разноски в производството по АПК се присъждат не на юрисконсултите, а на представляваното юридическо лице. Именно през призмата на лравото на достъп до съд и необходимостта от съществуване на ефикасен механизъм на защита на частно-правните субекти от незаконосъобразни актове и действията на администрацията, законодателят е регламентирал възнагражденията за администрацията да се присъждат в по-нисък размер, а именно – този по НЗПП.
ВАС в своето тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010г. по т.д. № 5/2009г. е имал възможност да постанови,че:
„За разлика от неравнопоставеността на страните в производството по издаване на административния акт с оглед характера на материалното административно правоотношение на власт и подчинение, в съдебния процес те имат равни процесуални права и съответно задължения, включително за разноски….
Правоотношението между юридическото лице и юрисконсулта е неотносимо към правото на присъждане на разноски. Отговорността за разноски е гражданско облигационно правоотношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено в него. Прилагайки субсидиарно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, съдът присъжда адвокатско възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин едноличен административен орган.“ ..
По силата на чл.24 изр. първо от НЗПП по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. В настоящият казус жалбоподателя е отправил претенци в размер на 150 евро,т.е. почти в максимално допустимият нормативен размер. По делото обаче липсват данни да се приеме подобна претенция за обоснована. Делото е с предмет само и единствено прогласяване нищожността на посочената зповед, не са събирани допълнителни доказателства,нито е налице правна сложност обосноваваща такава претенция. В този смисъл и при надлежно възражение от ответната страна съдът счита,че възнаграждението следва да бъде редуцирано до минилания размер от 200лв.
Съдът следва да присъди разноските в лева,така,както следва от приложимата национална регулация,като въпросът за конвертирането в евро е въпрос по изпълнени ена акта.
С оглед гореизложеното и на основание чл. 176 ал. 1 АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ДОПЪЛВА Решение № 40642 от 20.10.2026г. по адм.д. № 7386/2026г. на АССГ, както следва:

ОСЪЖДА А. А.,ЕГН [ЕГН] дазаплати на дирекция социално подполагане – Л., към Агенция за социално подпомагане,сумчата от 200/двеста/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.